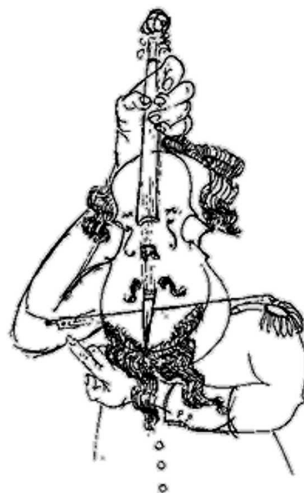

МОЈ ПОРТРЕТ У ХХІ ВЕКУ

Ако човек живи у два века он има две аутобиографије. На мом сајту (www.khazars.com) може се прочитати моја аутобиографија за ХХ век. Овде први пут дајем аутобиографију за ХХІ столеће. Пре готово две деценије оженио сам се Јасмином Михајловић. Она је тридесетак година млађа од мене, али била је већ писац кад смо се упознали. Каже да отада ја имам осим библиографије и биографију, а за себе сматра да има преко сто година, јер сабира своје и моје године. Пише романе на женском језику (на пример „Париски пољубац”, издање Азбуке, Петроград 2007.) За осам година ХХІ века ја сам објавио три романа („Друго тело” „Позориште од хартије” и „Вештачки младеж - три кратка нелинеарна романа о љубави”) и један роман за децу и одрасле, посвећен мојој унуци Теодори. Посвета Теодори у тој књизи гласи:

Аутиојориреи

Драга Теодоро, леја моја унучице, немој се секирати ако случајно не ситишеш да прочиташ до краја овај роман. Уколико се ипак догоди, то уошше неће бити лоше за њеа. Недочитана књиа је као живои без смрти.

С једне стране, тај роман има причу за дечаке („Шарени хлеб”) а с друге, причу за девојчице („Невидљиво огледало”). Ако се обе приче

прочитају, склопе се у роман. Понекад ме деца кад добију задатак у школи да о том роману нешто напишу, позову телефоном и питају шта да кажу. То је могуће, јер сам у тој књизи оставио број свог мобилног телефона.

Написао сам и једну комедију „Свадба у купатилу”. Она се играла у београдском Позоришту на Теразијама. За то време моја слава се дефинитивно преселила са Запада на Исток - Русија, Пољска, Чешка, Словачка, Јапан, Кина, Јужна Кореја итд. Научио сам, под старост, још нешто: слава се сели и у времену. На моје запрепашћење, књиге су ми у XXI веку, за ових седам година, преко сто пута превођене на разне стране језике (види: www.khazars.com). У XXI веку добио сам и своје једино одликовање. То је *Бели орао* којим ме је одликовао Њ. К. В. Александар II Карађорђевић. Тај орден династија Карађорђевића додељује за заслуге у миру. Драго ми је што је мој живот тако текао да нисам морао ни у један рат. У овоме веку, имао сам још две пријатне ствари. Једно књижевно вече у најлепшој дворани Европе, у атинском *Мејарону* и две седмице у најлепшем хотелу на свету - то је *Агам&Ева* у Турској. Тај хотел уместо зидова има споља траву, а изнутра огледала. Докторат *honoris causa* који сам добио на Софијском универзитету „Климент Охридски” подсетио ме је да нисам више у моћи да се попнем на Јунгфрау или Гросглокнер, као у младости, док сам био алпинистички репрезентативац једне земље која више не постоји. Такође, нисам више млади сарадник Радио Београда, као онда када сам замислио и уређивао емисију „Музика са слика”. И данас чувам понеке од тих старих репродукција на којима су фотографије уљаних слика из XV-XVIII века. На њима су представљани призори музицирања. Ако бих открио да је неки стари мајстор (а таквих случајева је било) убељежио уместо привида нотних свески неки стварни неуматски (нотни) запис, ја бих дао да се дешифрује ондашње нотно писмо и оркестар са старим инструментима би то одсвирао за моје слушаоце, а ја бих описао случај у радио емисији под насловом *Музика са слика* коју бих волео да и данас, под старост, могу да чујем. Била је то као нека алтернативна историја музике. И неко пророчанство за XXI век, који је иконичан и натопљен музиком. Такође бих волео да знам коју ћу своју књигу и, уопште, коју ћу књигу последњу прочитати. Или ће то можда бити музика, а не књига? Или слика?

У овом свету XXI столећа књига није више оно што је била у XX веку. Има мању тежину, а више је штампају но икад. Данас свет брже и лакше комуницира сликом и музиком. Ту није неопходна споровозна

реченица. Моја жена, Јасмина Михајловић, каже да ће реченица све мање бити потребна.

У XXI веку ме и не зову више као у прошлом веку када су ме сврставали у постмодерну. Сада сам представник онога што се зове у теорији књижевности XXI века *ergodic literature*. А ја кажем: назови ме ако хоћеш и бокалом, само ме немој разбити.

*

Користећи први чин своје драме „Кревет за троје”, године 2009. написао сам једночинку под називом „Бунда”. Потом сам написао „Последњу причу”, посвећену умрлом песнику Раши Ливади. Јуна 2009. године, откривено је у Москви, испред *Библиотеке страних језика* моје бронзано попрсје, које је израдио руски вајар Григорије Потоцки. Тај радосни догађај десио се после низа несрећних збивања која су закључила мој живот. Смрти и самоубиства у најближој породици, болести, моје и мојих сродника, као да су најављивали да се нека књига склапа. Осамдесет ми је година. Толико је имао мој отац када је умро и сахрањен је баш на дан када је у Народном позоришту у Београду 1984. године промовисано прво издање „Хазарског речника”.

